



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 157/2023
21.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Сенада Ласло, адвокат из ..., против тужене Установе социјалне заштите Геронтолошког центра „Нови Сад“ из Новог Сада, ради исплате и поништаја анекса уговора о раду, кога заступа пуномоћник Јелена Станић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3370/22 од 29.09.2022. године, у седници одржаној 21.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3370/22 од 29.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3370/22 од 29.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1172/21 од 17.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је примарни тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмор за период од 01.02.2018. године до 31.01.2021. године исплати укупан износ од 307.206,82 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, на начин ближи одређен у наведеном ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је први евентуални тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој исплати неисплаћену увећану зараду на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.03.2018. године до 31.01.2021. године у износу од 119.353,51 динара са законском затезном каматом од 04.10.2021. године до исплате и износ од 22.594,34 динара на име обрачунате законске затезне камате до 03.10.2021. године, као и неисплаћену увећану зараду на име накнаде трошкова за исхрану у току рада у истом периоду у износу од 185.563,66 динара са законском затезном каматом од 04.10.2021. године до исплате и износ од 35.352,33 динара на име обрачунате законске затезне камате до 03.10.2021. године. Ставом трећим изреке, одбијен је други евентуални

тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена да јој исплати неисплаћену увећану зараду на име накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.03.2018. године до 31.01.2021. године у износу од 80.516,89 динара са законском затезном каматом од 04.10.2021. године до исплате и износ од 15.234,65 динара на име обрачунате законске затезне камате до 03.10.2021. године, као и неисплаћену увећану зараду на име накнаде трошкова за исхрану у току рада у истом периоду у износу од 86.106,30 динара са законском затезном каматом од 04.10.2021. године до исплате и износ од 16.962,78 динара на име обрачунате законске затезне камате до 03.10.2021. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је примарни, евентуални и други евентуални тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да су апсолутно ништави и да не производе правно дејство Анекс број 1. (из октобра 2017. године) и Анекса број 3. (од 16.10.2020. године) уговора о раду. Ставом петим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.125,00 динара. Ставом шестим изреке, одлучено је да се тужила ослобађа обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3370/22 од 29.09.2022. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова за састав истог.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер у конкретном случају, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите и начин пресуђења не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права. Дати разлози одлука нижестепених судова о одбијању тужбеног захтева за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у складу су са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године и постојећом судском праксом ревизијског суда у тумачењу и примени релевантог материјалног права, а код утврђења да је тужили, која је запослена у јавној служби, исплаћивана плата у чијем коефицијенту су већ садржане накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у смислу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/2001...123/21), како су то правилно закључили и нижестепени судови.

Такође, у погледу правноснажне одлуке којом је одбијен тужбени захтев за поништај анекса уговора о раду које је тужила закључила са туженом не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса као ни потреба уједначавања судске праксе (који су наведени као разлози посебне ревизије тужиле)

Стога нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека и тада се о дозвољености ревизије одлучује применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћених трошкова исхране у току рада и регреса и ради поништаја анекса уговора о раду поднета је 22.03.2021. године.

У конкретном случају не ради о парници из радног односа у смислу члана 441. ЗПП (код којих је ревизија увек дозвољена) јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, већ поништај анекса уговора о раду којим је измењено радно време тужиље (анекс бр 1.) и назив радног места тужиље (анекс бр. 3, као и исплата накнаде тражених трошкова. Вредност предмета спора је износ највише одређеног захтева за исплату новчаног потраживања од 307.206,82 динара, који очигледно не прелази прописани имовински цензус за дозвољеност ревизије према члану 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Како трошкови одговора на ревизију нису били потребни туженој за вођење ове парнице, Врховни суд је применом члана 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић